

FÜGÉFA

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

„Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben” Lk 1, 46-47

A találkozás kultúrája

Körünk egyik veszteségének tartom a találkozások hiányát. Első olvasásra, azt gondolhatjuk, ez nem igaz, hiszen minden nap annyi emberrel találkozunk. Valóban így van, nagyon sok emberrel kerülünk kapcsolatba, bólintunk, intünk egymásnak és tovább robogunk életünk hullámvasútján. Pörgünk az élettel, a karrierrel, a munkával és este fáradtan nyugtázzuk, hogy valóban megtörtént a találkozás. Nyugodtságunkat, csupán az zaklathatja fel, hogy alig emlékszünk arra, hogy mi történt. Villanások, bevillanó képek formájában emlékszünk azokra, akikkel aznap találkoztunk.

Ahhoz, hogy meg tudjuk élni találkozásainkat, nem elég nézni, hanem látnunk kell, nem elég hallani, hanem meghallgatni kell, nem elég csak elhaladni egymás mellett, hanem meg kell állni, egymással szembe kell nézni, nem elég kimondani, hogy „szegény ember”, hanem meg kell engedjük magunknak az együttérzést, azt hogy közel menjünk, megérintsük és adjunk egy csepp életet egymásnak.

A ma embere túlságosan hozzászokott a közömbösség életformájához, ezért kell dolgoznunk és kérnünk a kegyelmet Istentől, hogy felépíthessük a találkozás kultúráját, mert ezen keresztül tudjuk visszakapni, Istengyermek-i méltóságunkat, az életünk méltóságát. Megszoktuk a közömbösséget, de kell lennie olyan pillanatnak az életünkben, amikor nem vagyunk közömbösek a világ botlásai iránt, és szembenézünk az élet kis dolgaival. Ha nem látok csak nézek, ha nem állok meg, ha nem érintem meg, ha nem beszélek,

nem tudom létrehozni a találkozást, és nem tudom megélni a találkozás örömét, mélységét.

Az a képesség, hogy ki tudjuk mondani „bűnösök vagyunk”, megnyit bennünket a Jézussal való találkozás csodájára, az egymással való találkozás valódiságára. A találkozás felnyitja a szemünket, és ráhelyez arra az útra, amely során új teremtményekké válunk.

(folytatás a 4. oldalon)

5.
oldal

A barátság

9.
oldal

Valami eltörött
bennünk!

10.
oldal

Gondolatok a
szentségimádásról

Liturgikus útmutató

JÚLIUS 1 SZERDA	(Szent Áron) Ám 5,14-15.21-24; Zs 49; Mt 8,28-34 A jóra törekedjétek, ne a rosszra, akkor veletek lesz az Úr	JÚLIUS 12 VASÁRNAP	ÉVKÖZI 15. VASÁRNAP (Gualberti Szent János) Iz 55,10-11; Zs 64; Róm 8,18-23; Mt 13,1-23 Az eső termővé és gyümölcsözővé teszi a földet
JÚLIUS 2 CSÜTÖRTÖK	SZÜZ MÁRIA LÁTOGATÁSA ERZSÉBETNÉL (ünnep) Szof 3,14-18a vagy Róm 12,9-16b Iz 12,2-6 Lk 1,39-56 Ujjongjatok, mert nagy közöttetek Izrael Szentje	JÚLIUS 13 HÉTFŐ	(Szent Henrik) Iz 1,11-17; Zs 49; Mt 10,34 - 11,1 Mossátok tisztára magatokat, ne tegyetek többé rosszat!
JÚLIUS 3 PÉNTEK	SEZT TAMÁS APOSTOL (ünnep) Ef 2,19-22; Zs 116; Jn 20,24-29 Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok	JÚLIUS 14 KEDD	(Lellisi Szent Kamill) Iz 7,1-9; Zs 47; Mt 11,20-24 Ha nem hisztek, nem maradtok meg!
JÚLIUS 4 SZOMBAT	(Portugáliai Szent Erzsébet, Szent Berta) Ám 9,11-15; Zs 84; Mt 9,14-17 Azon a napon föllállítom Dávid összetört sátorát	JÚLIUS 15 SZERDA	SEZT BONAVENTURA (Szent Vlagyimir-Elemér) Iz 10,5-7.13-16; Zs 93; Mt 11,25-27 – Dicsekedhetik-e a fejsze azzal szemben, aki vág velet?
JÚLIUS 5 VASÁRNAP	(Zaccaria Szent Antal Mária, Athoszi Szent Atanáz) Zak 9,9-10; Zs 144; Róm 8,9,11-13; Mt 11,25-30 – Ujjongj, mert királyod érkezik, aki igaz és alázatos	JÚLIUS 16 CSÜTÖRTÖK	(Kármelhegyi Boldogasszony) Iz 26,7-9.12.16-19; Zs 101; Mt 11,28-30 Mindent te tettél, Urunk, ami velünk történt
JÚLIUS 6 HÉTFŐ	(Goretti Szent Mária, Szent Izaiás, Szent Dominika) Oz 2,16.17b-18.21-22; Zs 144; Mt 9,18-26 Elvezetem a pusztába, és a szívéhez szólok	JÚLIUS 17 PÉNTEK	(Szent Zoerárd(Szórád)-András és Benedek zoborhegyi remeték) Iz 38,1-6.21-22.7-8; Iz 38,10-16; Mt 12,1-8 – Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél
JÚLIUS 7 KEDD	(Szent Willibald, Szent Jácint) Oz 8,4-7.11-13; Zs 113B; Mt 9,32-38 Ha szelet vetnek, vihart aratnak	JÚLIUS 18 SZOMBAT	SEZT HEDVIG (Szent Arnold) Mik 2,1-5; Zs 9B; Mt 12,14-21 Jaj azoknak, akik álnokságot és gaztetteket terveznek
JÚLIUS 8 SZERDA	(Szent Aquila és Priscilla, Szent Kilián) Oz 10,1-3.7-8.12; Zs 104,2-7; Mt 10,1-7 Itt az ideje, hogy keressétek az Urat!	JÚLIUS 19 VASÁRNAP	ÉVKÖZI 16. VASÁRNAP Bölcs 12,13.16-19; Zs 85; Róm 8,26-27; Mt 13,24-43 – Nagy kímélettel vezetsz bennünket: a bűn után időt adsz a bűnbánatra
JÚLIUS 9 CSÜTÖRTÖK	Zhao Rong Szent Ágoston és vértanútársai Oz 11,1.3-4.8c-9; Zs 79; Mt 10,7-15 Megindult a szívem, egészen elfogott a szánalom	JÚLIUS 20 HÉTFŐ	(Antiochiai Szent Margit, Szent Illés, Szent Apollinaris) Mik 6,1-4.6-8; Zs 49; Mt 12,38-42 Élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos!
JÚLIUS 10 PÉNTEK	Oz 14,2-10; Zs 50; Mt 10,16-23 Egyenesek az Úr útjai, az igazak járnak rajtuk	JÚLIUS 21 KEDD	(Brindisi Szent Lőrinc) Mik 7,14-15.18-20; Zs 84; Mt 12,46-50 A tenger mélyére dobja minden vétünköt az Úr
JÚLIUS 11 SZOMBAT	SEZT BENEDEK, Európa fővédőszentje (ünnep) Péld 2,1-9; Zs 33; Mt 19,27-29 Nyisd meg füledet a bölcseségnek, és szívedet az okosságnak	JÚLIUS 22 SZERDA	SEZT MÁRIA MAGDOLNA (ünnep) Én 3,1-4a vagy 2Kor 5,14-17 Zs 62 Jn 20,1-2.11-18 Megkeresem, akit lelkemből szeretek
		JÚLIUS 23 CSÜTÖRTÖK	SEZT BRIGITTA Európa társvédőszentje (ünnep) Gal 2,19-20; Zs 33; Jn 15,1-8 Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem

JÚLIUS
24
PÉNTEK

ÁRPÁDHÁZI Szent Kinga (Szent Krisztina)
Jer 3,14-17; Zs 31; Mt 13,18-23
Szívem szerint való pásztorokat adok majd nektek

JÚLIUS
25
SZOMBAT

Szent Jakab Apostol (ünnep)
(Szent Kristóf) 2Kor 4,7-15; Zs 125; Mt 20,20-28
Életünk folyamán váltig halálra szánnak minket Jézusért

JÚLIUS
26
VASÁRNAP

ÉVKÖZI 17. VASÁRNAP (Szent Joákim és Szent Anna, Magyar Mózes) 1Kir 3,5,7-12; Zs 118,57-139; Róm 8,28-30; Mt 13,44-52
Bölcs és értelmes szívet adok neked

JÚLIUS
27
HÉTFŐ

(Makhlűf Szent Szabelliusz)
Jer 13,1-11; MTörv 32,18-21; Mt 13,31-35
Olyan lesz ez a nép, mint ez az őv: hasznavehetetlen

JÚLIUS
28
KEDD

(Szent I. Viktor; Szent I. Ince pápa)
Jer 14,17-22; Zs 78; Mt 13,36-43
Ne bontsd fel, Urunk, a velünk kötött szövetséget!

JÚLIUS
29
SZERDA

Szent Márta
1Jn 4,7-16; Zs 33; Jn 11,19-27 vagy Lk 10,38-42
Ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk

JÚLIUS
30
CSÜTÖRTÖK

(Aranyszavú (Krizológ) Szent Péter)
Jer 18,1-6; Zs 145; Mt 13,47-53
Olyanok vagytok a kezemben, mint az agyag a fazekas kezében

JÚLIUS
31
PÉNTEK

Loyolai Szent Ignác
Jer 26,1-9; Zs 68,5-14; Mt 13,54-58
Összesereglett az egész nép az Úr házánál

Portugáliai Szent Erzsébet

Portugáliai Szent Erzsébet, II. Endre magyar király dédunokája volt, aki 1277-ben született és a harmincöt évvel korábban szentté avatott nagynénjéről, Árpád-házi Szent Erzsébetről kapta nevét.

Tizenkét éves korában adták férjhez Portugália királyához, Déneshez, akitől két gyermeke született, Alfonz és Konstancia.

Politikai alapú házassága mellett, Erzsébet boldogtalanságához nagyban hozzájárult férje kicsapongó élete, ugyanis több gyermeke született a házasságán kívül.

Erzsébet türelemmel viselte mindezt, és úgy imádkozott és vezekelt férje megtéréseért, mintha szerzetesnő lett volna. Önmagáról teljesen megfeledkezve csak férje bűneit siratta, melyekkel Istent bántja, sőt odáig elment, hogy törvénytelen gyermekeit is anyai szeretettel nevelte.

Amikor Dénes súlyos beteg lett, Erzsébet nagy szeretettel és gondnal ápolta, és elérte, hogy 1325-ben megtérve halt meg.

A hagyomány úgy tartja, hogy a király megtérésében nagy szerepe volt a következő esetnek: „Erzsébetet az irgalmasság gyakorlása közben egy apród szokta kísérni, aki szükség esetén a segítségére volt. A király meggyanúsította azzal, hogy bűnös viszonya van a királynővel, ezért halálra ítélte.

Elküldte mészégetők ellenőrzésére az apródot, a kemencénél dolgozóknak pedig megüzente, hogy egy meghatározott órában érkezik majd egy apród, azt fogják meg, és vessék a kemencébe.

Elküldte mészégetők ellenőrzésére az apródot, a kemencénél dolgozóknak pedig megüzente, hogy egy meghatározott órában érkezik majd egy apród, azt fogják meg, és vessék a kemencébe.

Az apród el is indult a király megbízatással, de útja

közben betért egy templomba, misére. Ez a késedelem mentette meg az életét.

A király ugyanis majdnem vele egy időben útnak indított egy másik udvari embert, hogy nézze meg, végrehajtották-e ítéletét.

Ám a kemencéhez az előre jelzett órában csak az ellenőr érkezett meg, akit a munkások megragadtak, s abban a hiszemben, hogy ő a kiszemelt áldozat, bevetették a tüzes kemencébe.

A király megértette a jelet, amellyel Isten megmentette az ártatlan apródot, és bűnbánatot tartva megtért.” (archiv.katolikus.hu/szentek)

Miután Erzsébet özvegy maradt, életét teljesen az irgalmasság cselekedeteinek szentelte, vagyonát szétesztotta a szegények és kolostorok között.

Zarándoklatai befejezése után visszavonult egy általa alapított klarissza kolostorba, de

fogadalmat csak halálos ágyán tett, hogy a szegénységi fogadalom ne akadályozhassa jótékonyágában.

1336. július 4-én halt meg, sírja hamarosan zarándokhellyé vált, mert ereklyéi körül csodák történtek.

Szentté avatását 1576-ban indították el, majd 1626-ban, VIII. Orbán papa avatta szentté, ünnepét halálának napjára, július 4.-ére tették.

☞ archiv.katolikus.hu/szentek

Összeállította: **Boros Bogárka**

A találkozás kultúrája

(folytatás az első oldalról) Az élő hit ereje az életünkbe képessé tesz bennünket a változásra, mert elkezd működni bennünk a Szentlélek.

A találkozás szó egy kulcs, egy szemüveg melyen keresztül meg tudjuk érteni az evangélium megosztására való felszólítást és meg tudjuk élni az életünkbe valósággá váló evangéliumnak a tanúságtételét. Ez az életforma következetesen emlékeztet bennünket, hogy a kereszténység a feltámadt Jézus Krisztussal való folyamatos találkozásról szól.

A „találkozás” szó kibontja az egyház egyháztanát és teológiáját, hiszen az egyház maga a találkozás helye. Ez nem valami, hanem valaki: a feltámadt Jézus Krisztus teste.

Azáltal, hogy hajlandóak vagyunk a találkozásra, a cselekvésre részt veszünk az Ő folyamatos megváltó küldetésében. A feltámadt Krisztus mindig találkozik velünk az imában, szavakban, szentségekben, egymásban, a szegényekben, a szenvedésben és a küzdelemben. A találkozás lelkisége egy élhető életforma, mély teológia és mérhetetlen gazdagság forrása ebben a kopár világban.

Ma szinte mindennél jobban szükségünk van a találkozás szellemére. Minden nap, amikor felkelünk, újra és újra meghívást kapunk a találkozásra a feltámadt Krisztussal. A válasz, a válasz a miénk.

Marci pap

Az imaapostolkodás szándékai

Imádkozzunk a családokért, hogy szeretet, tisztelet és odafigyelés kísérelje őket útjukon.

Elhunytjaink

Az Örök Világosság fényeskedjék nekik, nyugodjanak békében!

Csiszér Vilma
Bors Katalin
Kolumbán Károly
Balázs Margit

A barátság

A júliusi ünnepeket szemlélve, meglepődve néztem, hogy e hónap egy napot a barátságnak szentel. Számomra eddig ismeretlen volt a barátság világnapja. Kevés töprengés után arra jutottam, hogy az eddigiektől eltérően nem egyházi ünnepről írok, hanem a barátságról, a barátság világnapjáról.

Történelmi szempontból kiemelném, hogy legelőször Paraguayban tartották meg 1958 júliusában. Az Egyesült Államokban már korábban létezett, egy híres képeslapgyártó által, de mivel az üzlet volt a célja, ezért a Paraguay-i barátságnapot vették figyelembe, mint kezdeményezést. Több évi kérésre, az ENSZ (Egyesült Nemzetek Szövetsége) 2011-ben jelölte meg a barátság nemzetközi napját.¹

Mi a barátság? A barátság két ember közötti különös közelséget jelent, amelyben megtalálható az érzelmi és lelki közelség.

Azt gondolom a barátság fontos része az emberi életnek, amelyben az egyén megoszthatja örömét és bánatát egy vagy akár több emberrel. A barátság az, amikor egy lélek két testben lakik. Így szükséges, hogy az illető személyek ismerjék egymást ne csak külsőleg, hanem belsőleg is egyaránt.

Mi ennek a feltétele? – tehetjük fel a kérdést. Az őszinteség, ahol vállaljuk önmagunkat minden emberi gyengeségünkkel együtt. E nélkül lehetetlen őszinte barátságot kialakítani. Ha nem vagyunk őszinték egymáshoz, akkor eleve nem is beszélhetünk már barátságról, mert hiányzanak a szükséges alapfeltételek. Az őszinte barátságnak fontos alapja a megbízhatóság a másik ember személye iránt, hiszen nagyon sokszor olyan életeseményeket, tényt osztunk meg egymással (pl. lelki problémákat, életünk egyes történéseit), amelyeket a számunkra legközelebb álló barátnak szokás elmondani. Bizonyára mindannyiunk volt már ilyen helyzetben, amikor megosztottuk egymással az olyan problémáinkat, amelyek nagyon bántottak és azokat, amelyek súlyos sebeket okoztak nekünk az életünkben.

Életünk minden egyes pillanata nem lehet happy, néha akadnak rosszabb napjaink is. Azonban mennyire jóleső érzés osztolni barátunk örömében, amikor megszületik első gyermeke, vagy ha ismerősünk meggyógyult betegségéből, amely addigi életét nehezítette.

Mindezek után azt gondolom, hogy elengedhetetlen az ember életéből a barátság, az őszinte egymáshoz közeli élet. Barátság nélkül olyan az ember élete, mint a beteg, félszeg test, amelynek hiányzik egy része. A barátság is épp olyan része az életünknek, amely elősegíti és táplálja azt. Sokszor éppen a baráti beszélgetés az, ami erőt ad a minden napjainkban, arra, hogy tovább éljünk, el ne csüggedjünk. Mindehhez kérjük Jézus segítségét, hogy az Ő szeretete hassa át baráti kapcsolatainkat.

¹ Vö. szabadmagyarszo.com/2018/07/30/hatvanves-a-baratsag-napja/

Krisztusi szabadság a szünidőben

Atanév végének közeledtével a szülők tele vannak elhatározással, hogy mi mindent fognak a gyermekkel kezdeni a nyári szünetben. Például sok szülő gondolja úgy, hogy nyáron végre lesz idő tanulni, elővenni újra a tankönyveket, ismételni, bepótolni az elmaradásokat. Az év közben túlterhelt, év végére agyonhajszolt gyermeknek azonban nem feltétlenül erre van szüksége.

A nyári szünetnek a gondtalan kikapcsolódásról, lazulásról, feltöltődésről, új élmények, tapasztalatok megszerzéséről kellene szólnia, ami nem mindig jön össze.

Íme néhány tipp, hogy mivel töltheti hasznosan a vakációt a gyermek.

1. Ne tanulással, magolással töltsd a gyermek a nyári szünetet

Az iskolás gyermek eleget tanul év közben. A nyár az igazi feltöltődésről szóljon! Ahogy nekünk, felnőtteknek is szükségünk van kikapcsolódásra, úgy a gyermekeknek is. Nem beszélve arról, hogy egy-egy kirándulás, múzeumi látogatás alkalmával vagy éppen társasjátékozás közben is rengeteget tanul, nincs szüksége ehhez külön tankönyvekre.

2. Sportoljon a gyermek!

Sportolni jó, a gyermek biciklizzen, rollezzon, görkorcsolyázzon, vagy a barátokkal focizzon, ugrókötelezzon, minél többet tartózkodjon a szabadban!

3. A szülők beszéljessenek a gyermekkel, játszanak, kiránduljanak!

Ritkán lehet úgy beszélgetni egy óvodással Ritkán lehet úgy beszélgetni egy óvodással vagy kisiskolással, hogy „Gyere, ígyunk meg egy kakaót, és meséld el, mi történt veled!” Ehelyett a közös tevékenység közben, amikor nem is számítunk rá, megered a nyelvük. Erre jók a kirándulások, hosszabb utazások, amikor az üresjárat erre lehetőséget ad. Ha a gyermeknek megered a nyelve, hagyjuk, hadd mondja, év közben úgysí olyan kevés idő jut rá, akkor csak a „Mi volt a suliban?” kezdetű mondatokra futja.

4. Töltsd a gyermek a nyári szünetet „unatkozással”

Egy kisiskolás gyermeknek már tudnia kell, hogy mit kezdjen a szabad idejével, ne mi táblázzuk be az egész napját. Szüksége van arra, hogy feltalálja magát, még ha ez az elején nehezebben is megy, előbb-utóbb, miután rá van kényszerítve, ki fog találni olyan játékokat, amelyek örömet okoznak számára.

5. Bízunk a gyermekre feladatokat, amiket önállóan kell elvégeznie

Ha év közben kevés sikerélmény éri a gyermeket, akkor nyáron ezt a szülőknek kell pótolni. Bízbanak rá egyszerű feladatokat, még akkor is, ha nem szívesen kezd hozzá. Ha azt látja, hogy sikerül megcsinálnia, megoldania egy feladatot, az erőt ad neki a folytatáshoz. Persze sok-sok dicsérettel kell őt jutalmazni!

6. A lelki életben nincs vakáció!

Amit hittanból tanultunk, azt nem tudni, hanem élni kell. Jézustól az Isten országáról, a szeretet országáról szóló igazságok, örök igazságok. A keresztyén életnek különlegesen kiváló gyakorlótere a nyári vakáció. A nyári szünidőben is kötelez az önzetlenség, az Isten- és emberszeretet parancsa. Vagyis a bűntelen élet kötelezettsége. Ez ugyanis az igazi szabadság. A keresztyén ember a nyári vakáció idején is Krisztussal és útmutatása szerint él. Nyáron is kötelező a vasárnapi szentmise. Nagyszülőknél, rokonoknál, vagy táborban is mennünk kell a templomba. Persze a mindennapi imában is találkozhatunk Jézussal. Sőt a tudatos, jó magatartásunkban is. Bárhol nyaralunk is, az a fontos, hogy a krisztusi szabadság törvénye legyen életünk alapja. Akkor Jézus is szeret, és megáld minket.

Végül álljon itt Tordai Mihályné vakációs verse, ezzel kívánunk kegyelmekben gazdag pihenést minden kis- és nagy iskolásnak!

Áció, káció, vakáció!

Eljött már a tanév vége, örülnek a gyerekek. Tanulással tele napok most feledőbe merülnek. Apa, anya mindent megtesz, hogy a szünidő szép legyen.

Eseményben gazdagodjon nyáron gyermeke élete.

Várja őket a sok-sok rokon, nyaralás, úszás,

foci, strandolás, kalandokkal teli táborozás. Tanárnénik, tanár bácsik még dolgoznak serényen, hogy az iskola életében a szünidő után is minden rendben legyen.

Pár nap után ők is itt hagyják az iskolát, A dolgoz, szorgalommal teli napokat majd a megérdemelt pihenés járja át, hogy szeptemberben

ők is kipihenve, felfrissülve kezdjék el az iskolát.

☰ koloknet.hu

☰ migorkat.hu

**András Cristina-Izabella
Todor Edit**

Nézd más szemmel a világot!

Aki bennem hisz, ugyanazokat a tetteket fogja végbevinni, amiket én magam cselekszem, sőt nagyobbakat is fog tenni azoknál, mert én az Atyához megyek. Bármit kértek majd nevemben az Atyától, megteszem nektek, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban. Ha pedig tőlem kértek valamit nevemben, azt is megfogom tenni. (Jn 14,12-14)

Mindenkinek szüksége van arra, hogy értékesnek tartsák az emberek, hogy kapcsolataiban szeretet legyen, hogy feladatokat vállaljon, és hogy szabadon döntsön a különböző helyzetekben. Felgyorsult világban élünk, a dolgok körülöttünk percnként változnak és fontos, hogy megmaradjunk Isten szeretetében.

Isten annyira szeret minket, hogy elküldötte egyszülött Fiát a világra, hogy kereszthalála által megmentsen minket az örök kárhozattól. Isten szeretete minden nap veled van, és veled is marad, csak észre kell venned. Ott van a szeretete a Föld minden élőlényében, a nyíló virágban, a csicsörgő madárban, az esőben, a napsütésben, az embertársadban.

Nézd más szemmel a világot, adj hálát Istennek minden nap mindenért amid van, vagy épp amid nincs, hisz Isten tudja igazán, hogy mire van szükséged! Ő fogja a kezéd, vezet az úton, csak bízd rá magad, tiszta szívből próbáld ki-mondani: Uram legyen meg a Te akaratom!

Légy boldog, leld meg az örömed abban, amid van, hisz minden ami körülvesz téged Isten kegyelméből van.

Merj szeretni, merj mosolyogni, merj boldog lenni, Isten azért teremtett, hogy boldog légy!

„A szeretet csodálatos dolog. Sosem kell elvonnunk valakitől, hogy másnak is adjunk: Mindig jut belőle bőven mindenkinek.”

Pamela J. de Ray

...

A félelem azt mondja „Mi van, ha...” - A hit azt mondja „Még akkor is, ha...”

Az emberi természet gyakran hajlamos arra, hogy félelmeit előbbre helyezze a hiténél. Szerintem ez leginkább abból adódhat, hogy nem ismerjük eléggé saját magunkat, nem ismerjük fel magunkban azokat a lehetőségeket, amelyeket meg tudnánk valósítani és nem szeretnénk csalódní. Ez minden téren igaz. Félnék változtatni, mert nem hisszük el, hogy a változás jó is lehet. Inkább maradunk olykor mérgező kapcsolatban, mert azt látjuk csak, hogy „Mi van, ha többet senki sem fog szeretni minket.”, „Mi van, ha többet senki nem barátkozik velünk.”, így inkább vállaljuk a szenvedést az elengedés helyett és nem lépünk tovább. Hagyjuk magunkat lekorlátozni, mert félnék a magánytól, pedig a magányra is szükségünk van. Így ismerjük meg saját magunkat és utána kitárt szívvel léphetünk a világ felé.

Mindannyian különböző személyiségek vagyunk, mindannyian céllal vagyunk itt ezen a földön, és addig itt is maradunk míg minden nekünk szánt dolgot el nem érünk és minden célt meg nem valósítunk. Olykor képesek vagyunk elfelejteni, hogy a sorsunkat nem mi irányítjuk, és legtöbbször ilyenkor lehet rájönni arra is, hogy nem igazán ismerjük magunkat.

Saját tapasztalatom alapján azt mondhatom, hogy én sem ismertem igazán saját magamat, mert képes voltam olyan érzéseket elnyomni magamban, amelyek igazán meghatározzák a jövőmet. Amíg erre rá nem jöttem, csak kifogásokat kerestem arra, hogy miért is nem akartam azt. Sőt féltem tőle és még most is ott van egy kis félsz, de már egyre kisebb lesz.

Először attól féltem, hogy „Mi lesz, ha én most megváltoztatom a terveimet...”, „Mit fognak szólni az emberek...”, „Mi van, ha nem sikerül majd elérni...”, de azáltal, hogy ezeket mind felismertem rájöttem, hogy ezek igazából csak gátlások, mert ha valamiről azt mondjuk képesek vagyunk rá, vagy azt, hogy nem, mindkét esetben igazunk lesz. Csak arra nem képes az ember, amit nem igazán a szíve mélyéről akar, és nem képes hinni, hogy megtudja valósítani.

Ugyanis a hit hegyeket mozgat, de a nagy tervekhez és álmokhoz az is kell, hogy legalább saját csendünkben meghallgassuk mit súg igazán a lelkünk, mert ekkor jön elő a hitünk, ami megszólal bennünk, hogy „Még akkor is véghez kell vinni, ha mindenki ellenünk van.”. És ha valamit határozottan eldöntünk és tényleg a helyes útra lépünk, akkor Isten jelezni fog nekünk. Megérzéseken vagy akár embereken keresztül. Olyan helyzeteket állít elénk, ahol kimondhatjuk azt, amiről nem rég döntöttünk és azt fogjuk válaszul kapni, hogy képesek vagyunk rá, vagy hogy minden megvan bennünk, ami kell.

Senki sem tudhatja jobban saját magunknál, hogy nekünk mi a jó, ugyanakkor mi magunk sem tudhatjuk jobban Istennél, hogy mi az igazán nekünk való. Ő rávezet bennünket, ha kérjük tőle és imádkozunk hozzá. Lehet nem rögtön fog válaszolni, de mindenképp választ fog adni minden kérésünkre. Lehet, hogy megérzések által, amelyeket a lelkünk mélyén érzünk és beleborzongunk, amikor megvalósulnak vagy akár más embereket küld, hogy a segítségünkre legyenek, de sohasem felejt el minket.

Vitos Beáta

Valami eltörött bennünk!

Ha helyet akarsz adni a reménynek az életedben, először meg kell nézned, hogy kicsoda Isten valójában. Őszintének kell lenned és el kell fogadnod az igazságot önmagadról. Az igazság az, hogy sebzett vagy „mindenki vétkezett és híjával van az Isten dicsőségének”(Róm 3,22)

Valami eltörött bennünk. Mindannyian sebzettek vagyunk.

Talán látod is a sebeidet, sérüléseidet, szokásaidat, fennakadásaidat, legyen az biológiai, vagy szociális dolog.

Mindenképp meg kell birkóznod velük. Lehet, hogy nagy fájdalom van, amit ezen a héten, vagy évekkkel ezelőtt okoztak neked, és te még mindig ragaszkodsz hozzá.

Muszáj elengedned!

Nem valaki más miatt, hanem a saját magad javára.

A neheztelés megöli téged! A neheztelés egy saját magadnak okozott seb. El kell engedned, de nem azért, mert megérdemlik a megbocsátást, hanem azért, mert tovább kell lépned az életben!

Meg kell szabadulnod a keserűségtől, a félelemtől és a büszkeségtől, amelyek mind távol tartanak attól, hogy meghalld Isten hangját és megéld az ő általa kiszabott célt az életedben. A konfliktus helyzetekre való tekintetben nem igaz, hogy az idő begyógyítja a sebeket. Inkább csak elfekélyesíti. Ha gyorsan cselekedsz, azzal csökkentheted a te saját lelki sérüléseidet is.

A szentírás azt mondja, hogy a bűn, beleértve a megoldatlan konfliktusokat is, elzárják az utat az Istennel való közösségtől, visszatartják az imáinkra adott választ és boldogtalaná tesznek.

Isten úgy szeret téged, ahogy vagy, de annál sokkal jobban szeret, mint hogy ott hagyjon a megrögzött szokásaidban, halogatásaidban, sebedekben. Ő meg akar változtatni.

Segíteni akar, hogy növekedj, jobbá legyél, mással legyél, hogy mindazzá válj, aminek ő elfogadott. Ezért megengedi a krízist! Miért? Azért, mert ritkán változunk, míg a fájdalom, amit érzünk, nagyobb nem lesz, mint a változástól való félelmünk. Addig nem változunk amíg látjuk a fényt, csak akkor változunk, ha érezzük a forróságot.

Isten már azelőtt tudta, hogy ebben a pillanatban ezt az üzenetet fogod olvasni, mint ahogy megszületté. Szeretné, ha most pár másodpercig rá figyelnél, hogy elmondhassa neked „látom az életed minden fájdalmát és soha nem szűnök meg szeretni téged. Számítasz nekem. Jobban szeretlek, mint azt valaha is sejtened. Azért alkottalak, hogy szeresselek és várom, hogy te is viszont szeress.”

...

Gondolatok a szentségimádásról

A szentségimádás és az eucharisztia szorosan egymásba fonódik, így alább Tornya Erika RSCJ írásának egy kivonata a szentségimádásról:

A szentségimádás nem csupán a szentek exkluzív kiváltsága, hanem mindannyiunk számára adott lehetőség arra, hogy a jelen lévő Jézussal találkozzunk. A szentségimádásnak ez a rendkívül egyszerű titka: ha megnyitom magam Krisztus előtt, ő betölt a jelenlétével.

Kívülről nézve furcsának tűnhet a helyzet, amikor lobogó gyertyák fényében emberek térdepelnek egy tenyérnyi, kerek, fehér ostyadarab előtt, néha hangos imákat mondanak együtt, sőt lehet, hogy énekelnek is. Valójában mi is ez a kis ostya, amit ilyen odaadó szeretettel vesznek körül a katolikus hívők? Mi a szentségimádás lényege?

A szentségimádás kialakulása

A szentségimádásnak évszázadokra visszanyúló, komoly hagyománya van az egyházban. Az első idők keresztényei a konsekrált kenyér egy-egy darabját hazavitték, hogy az ott hon lévő betegek is magukhoz tudják venni. Fennmaradtak dokumentumok arról, hogy Nagy Szent Vazul (329/330–379) monasztikus közösségében három részre osztotta a szent kenyeret: egy részét a liturgián jelenlévők kapták, második része a közösség beteg és haldokló tagjaihoz került. A maradékot az oltár fölé helyezett arany tartóban tárolták. Ekkor még nem alakult ki külön liturgia az Oltáriszentség tisztelésére.

1226-ban a franciaországi Avignonban helyezték el először az Oltáriszentséget az oltáron, ez a gyakorlat gyorsan elterjedt az egész egyházban. Ennek a folyamatnak az „eredménye” az Úrnapija, az egyházi ünnep, amit 1264-ben vezetett be IV. Orbán pápa Liège-i Szent Julianna sugallata alapján. Az úrnapija (Corpus Christi), az Úr Testének és Vérének ünnepe katolikus főünnep az Eucharisztia tisztelésére. Az ellenreformáció hatására még jobban megerősödött az Oltáriszentség imádása a katolikus egyházban, ekkor alakult ki az a szokás is, hogy az Oltáriszentséget mindig egy magas, kiemelt helyre helyezik ki az oltáron. A 19. század végétől az egyház Eucharisztikus kongresszusokat szervezett, azért, hogy minél szélesebb körben lehessen Jézus valóságosan is jelen.

A 20. századi társadalmi változások során nehezzé vált az egyház számára a külső világgal való kommunikáció. Részben talán ebből az okból is sok helyen visszaszorult az Eucharisztia, ezzel együtt a szentségimádás szerepe az egyházban. A II. vatikáni zsinat a Lumen Gentium című konstitúciójában hangsúlyozta, hogy az Eucharisztikus áldozat „az egész keresztény élet forrása és csúcsa”. A 20. századi pápák is sokat foglalkoztak az Eucharisziával.

Az egyház az Eucharisziából él

A Boldog II. János Pál pápa által kiadott dokumentum külön figyelmet érdemel, nemcsak azért, mert ez a legszemélyesebb hangvételű enciklikája.

Nem csupán tanítást ad az Eucharisztia és egyház viszonyáról, hanem a dokumentum 8. pontjában az Oltárszentséghez fűződő személyes kapcsolatáról is beszél: „Bemutathattam a szentmisét hegyi ösvények mellett, tó- és tengerpartokon álló kis kápolnáknak; misézem stadionokban, városok főterein épített oltárokon... Az Eucharisztia ünneplésének e sokféle helye nagyon megérezte velem az Eucharisztia egyetemes, sőt kozmikus jellegét. Igen, kozmikus jellegét. [...] Mert ha a szentmisét egy vidéki templomocskára kicsi oltárán mutatjuk is be, az Eucharisziát mindig bizonyos értelemben a világ oltárán ünnepljük. Az Eucharisztia egyesíti az eget és a földet. Magában foglalja és áthatja az egész teremtést. Isten Fia azért lett emberré, hogy helyreállítsa az egész teremtést egy olyan tettel, amely a legnagyobb dicsőítése Annak, aki a semmiből teremtette a világot. És így ő, az örök főpap, amikor tulajdon vérével belép az örök szentélybe, visszaadja a Teremtőnek és Atyának az egész megváltott teremtést. Az Egyház papi szolgálata által teszi ezt a legszenzibb Szentháromság dicsőségére. Valójában ez a hit misztériuma, mely az Eucharisziában valósul meg: az Isten keze által teremtett világ Krisztustól megváltottan visszatér Hozzá.”

Így az Eucharisztia nem más, mint személyes találkozásunk Isten Fiával, a megváltóval.

A szentségimádás misztikája

Sokan panaszkodnak, hogy nem találják Istent az életükben. Számukra biztos pont és jó hír lehet, hogy a szentmisén kívül a

szentségimádás az, amikor biztosak lehetünk benne, hogy Jézus Krisztus jelen van a számukra. Főleg a középkorban sok csoda is kapcsolódott az Eucharisziához (vérző vagy lebegő ostyák, csodálatos gyógyulások), ezek is a hittapasztalat elmélyítésére szolgálhatnak. A szentségimádás kialakulása során sok szent és misztikus került nagyon különleges kapcsolatba az Oltárszentségben lévő Jézussal. Alig van olyan hivatástörténet, lelki tapasztalat, ahol ne játszana kiemelkedő szerepet az Eucharisztia. Például Lisieux-i Szent Teréz egyik kedves lelki témája az Eucharisziában jelen lévő Jézus fényében haladó hajó volt, vagy Boldog Kalkuttai Teréz anya imádságos életének a központja volt a napi szentségimádás.

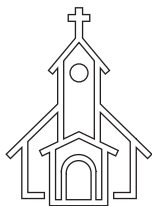
A szentségimádás nem csupán a szentek exkluzív kiváltsága, hanem mindannyiunk számára adott lehetőség arra, hogy a jelen lévő Jézussal találkozzunk. A szentségimádásnak ez a rendkívül egyszerű titka: ha megnyitom magam Krisztus előtt, ő betölt a jelenlétével. A szentségimádásban egy egészen személyes kapcsolatra van lehetőség, egyszerű jelenlétemmel tudok válaszolni Jézus megszólítására.

Számunkra, a modern kor gyermekei számára a gyorsan változó világ sok kihívást, bizonytalanságot ad. Az Eucharisziában valóságosan jelen lévő Jézus egy örök biztonság, sarokkő, alfa és ómega.

 lampagyujtogatogato.hu/2016/10/

tornya-erika-rscj-jelen-van-nehany-gondolat-a-szentsegimadasrol-2/

Összeállította: **Nagy-Kercsó Katalin**

Ünnepeink

- MÁRIA LÁTOGATÁSA ERZSÉBETNÉL – SARLÓS BOLDOGASSZONY
- SZENT TAMÁS APOSTOL
- SZENT BENEDEK APÁT – Európa fővédőszentje
- SZENT MÁRIA MAGDOLNA
- SZENT BRIGITTA SZERZETESNŐ – Európa társvédőszentje.
- SZENT JAKAB APOSTOL

Hit és Fény

Egy francia pár Lourdes-i zarándoklatra jelentkezett sérült gyermekével, de elutasították őket. Ekkor maguk indultak el, de ott még több fájdalom érte őket: a szállóban nem vehettek részt gyermekükkel a közös étkezésen nehogy zavarják a többi vendéget. A barlangnál imádság közben is összesúgtak mögöttük. Így aztán a zarándoklatról még sebzettebb szívvel tértek haza. Ezt követően 1968-ban szülők és nevelők egy kis csoportja Jean Vanier és Marie-Hélène Mathieu indítására egy Lourdes-i zarándoklat szervezésébe kezdtek, értelmi fogyatékos gyermekek fiatalok és felnőttek számára, akik szüleikkel és barátaikkal készültek az útra.

A Hit és Fény mozgalmat Marie-Hélène Mathieu gyógypedagógus és a kanadai Jean Vanier alapították 1971-ben Franciaországban, Lourdes-ban. A katolikus alapú, ökumenikus szellemű mozgalom azért született, hogy a családban élő sérülteket és hozzátartozóikat összefogja és támogassa. (A család nélkül, intézetben élő sérültek számára, Jean Vanier még korábban, 1964-ben létrehozott egy támogató közösséget, a Bárka Közösséget.)

A Hit és Fény mára már nagyon elterjedt, 81 országban több mint 1500 közösséget tartanak számon. Egy-egy közösség 15-30 személyből áll, amelyben ideális esetben egyforma arányban vesznek részt sérültek, családtagok és barátok.

A Hit és Fény közösségben a fogyatékos ember felfedezheti és megélheti, hogy van helye a közösségben és ezáltal a társadalomban és az Egyházban is. Új emberekkel találkozhat, barátságok jöhetnek létre, amelyekből új lehetőségek, tehetségek szülehetnek. A rendszeres találkozók egyfajta kapaszkodót jelentenek úgy a hozzátartozóknak, mint a sérülteknek. A szülők megértő barátokra találhatnak a közösségben és kölcsönösen segíthetnek egymásnak, hogy jobban megértsék gyermeküket és a nehézségek ellenére felfedezzék, hogy gyermekük képes a fejlődésre és az egyszeg forrásává válhat.

A közösség lehetőséget nyújt a fogyatékkal élő emberek megismerésére. Az ismerősök, barátok a találkozásokon olyan környezetben ismerkedhetnek meg az értelmi fogyatékos emberekkel, hogy lehetőségük van megismerni az ők vágyait, cselekedeteik jelentését és megtanulhatnak szeretettel lenni irántuk.

A találkozót a kötetlenség jellemzi, a lényeg az, hogy személyes kapcsolatok alakuljanak, ahol felfedezhetőek a másik szenvedései, és lelki ajándékai. Ez történhet közös éneklés, tánc vagy "finom falatok kínálása" által is. A figyelmességre és hűségre épülő baráti kapcsolatokban Isten szeretetének jeleivé válunk egymás számára. Egy-egy találkozás a közös imádságban és az Eucharisztia ünneplésében éri el a csúcspontját, amikor közösségben lehetnek Istennel és egymással.

A Hit és Fény közösség tagjainak öröme a barátságból fakad, amelynek megélése nem korlátozódik a rendszeres találkozókra. Közös táborokban, hétvégi kirándulásokon, zarándoklatok, lelki gyakorlatok, imaórák, képzések alkalmával mélyülnek a zsenge barátságok.

hu.wikipedia.org/wiki/Hit_%C3%A9s_F%C3%A9ny

www.krisztuskiraly.ro/?hu_a-hit-es-feny-%E2%80%93-fogyatekosokkal-foglalkozok-csoportja,59

Összeállította: **Imre Beáta**

Impresszum

Kiadja a **Csíkszentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia**.

Cím: 537265 Csíkszentkirály 602. szám, Hargita megye, Románia.

Felelős kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865. Korrektúra: Russu-Bors Tibor.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csíkszentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 400 példányban.